

תורה אור • פרשת מקץ • מאמר 10

ביאור על הנ"ל

ביאור על האמור: "רני ושמחי בת ציון"

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/torah-ohr/mikeitz/10](https://likuteitorah.com/he/torah-ohr/mikeitz/10)

1 ביאור על הנ"ל

הסבר על האמור לעיל.

2 ביאור ענין רני ושמחי בת ציון. הנה ציון לשון זכר ולי' [ולשון] נקבה שהוא בחינת דכר ונוקבא

ביאור הענין של "רני ושמחי בת ציון". הנה, "ציון" היא מונח המשמש הן בלשון זכר והן בלשון נקבה, והיא בחינת זכר ונקבה, כלומר דכר ונוקבא,

דהיינו יסוד דנוק' [דנוקבא] (וירושלים הוא מלי שבמלי היא בחי' חותם כו' ובת ציון היינו כשירודת לבי"ע לברר כו'. ורני היינו שימושך בחי' גבורות דאימא שהן בחינת רשפי אש והסתלקות מחמת התבוננו' [התבוננות] בא"ס כו'.

כלומר יסוד של נוקבא (הבחינה הנשית / מלכות). (וירושלים היא מלכות שבמלכות, והיא בחינת חותם וכו'. ו"בת ציון" היא כאשר [מלכות] יורדת לעולמות בריאה, יצירה ועשיה כדי לברר וכו'. ו"רני" פירושו שתימשך בחינת הגבורות של אימא (בינה), שהן בחינת "רשפי אש" והסתלקות, מתוך התבוננות באין סוף וכו'.

ושמחי חסדים דאימא שהיא בחי' שמחה וגילוי אם הבנים שמחה כו'. וביאור ענין זה יובן בהקדים לבאר ההפרש שבין מלאכים לנשמות.

ו"שמחי" הם חסדים של אימא, שהיא בחינת שמחה וגילוי: "אם הבנים שמחה" וכו'. כדי להבין את הענין, יש להקדים ולבאר את ההבדל בין מלאכים לנשמות.

הנה המלאכים אין להם רק בחי' רינה ולא שמחה שהרי אין להם עבודת ההמשכה מלמעלה למטה ע"י תומ"צ [תורה ומצות] כו') הוא בחי' גבורות והסתלקות כל בעלי השיר יוצאין בשיר כו' יוצאין מן הכלי.

הנה, למלאכים יש רק בחינת רינה ולא שמחה, שכן אין להם עבודת המשכה מלמעלה למטה באמצעות תורה ומצוות וכו'). [הרינה] היא בחינת גבורות והסתלקות: "כל בעלי השיר יוצאין בשיר" וכו'; הם יוצאים מן הכלי.

אך המלאכים אין להם בטול כלי שהגוף על עמדו עומד אלא שמתפעל כו'. וזו היא בחי' רנה שהיא בחי' חיצוניות שהרנה הוא ספור שבחו של מקום.

אבל למלאכים אין ביטול של הכלי, שכן הגוף נשאר עומד במקומו, ורק מתפעל וכו'. וזוהי בחינת רינה, שהיא בחינת חיצוניות, שכן רינה היא סיפור שבחו של מקום.

ועדי"מ מי שעומד לפני המלך מה לו להגיד ולספר רק כשיצא לחוץ ידבר כדי להלהיב ולהלהיט כו' למשל, אדם העומד לפני המלך — מה יש לו לומר ולספר? רק כשיצא החוצה ידבר, כדי לעורר התלהבות ולהלהיט וכו'.

ויציאתם בשיר ותענוג שמתענגין במה שמרבין לספר בגדולת א"ס ב"ה ויוצאים ממקומם מעולם לעולם ומהיכל להיכל ומתכלילין בהיכלות כו' ומרנני' [ומרננים / ומרננין] בניגונים

ויציאתם היא בשירה ובעונג, שכן הם מתענגים כשהם מאריכים לספר בגדולתו של אין סוף, ברוך הוא; הם יוצאים ממקומם, מעולם לעולם ומהיכל להיכל, ונכללים בהיכלות וכו', ושרים בניגונים.

כי הניגון הוא ענין התפעלות הלב שהוא רק המשכת קול בלא דבור שהקול הוא שיוצא מן הלב בלבד קודם שמתחלק בדבור הפה

כי הניגון הוא ביטוי להתעוררות הלב: הוא רק המשכה של קול, בלא דיבור, שכן הקול יוצא מן הלב לבדו, לפני שהוא מתחלק לדיבור הפה.

ויש כמה מיני נגון הכל לפי האהבה יש אהבה בתענוגים ויש אהבה במרירות (שמתמרמר על ריחוקו מחמת האהבה הגדולה) ויש אשר נגעה עד הנפש כו' וכיוצא בזה.

ויש כמה סוגי נגון, לפי סוג האהבה: יש "אהבה בתענוגים", ויש "אהבה במרירות" — כשהאדם מתמרמר על ריחוקו מחמת האהבה הגדולה; ויש [אהבה] שנגעה עד הנפש וכו', וכיוצא בזה.

ודרך כלל היא בחי' אהבה שהאהב' [שהאהבה] כוללת כל הבחי' יומם דאזיל עם כולהו יומין עננא דאהרן כו'.

ובכללות, זו בחינת האהבה, שכן האהבה כוללת את כל הבחינות: "יומם דאזיל עם כולהו יומין" — "ביום", ההולך עם כל הימים; "עננא דאהרן" וכו'.

וכמו שלא היה רק ענן א' בזכות אהרן ואעפ"כ [ואף על פי כן] הם ז' ימי סכות ז' מקיפים שמתחלקים חסד שבחסד גבורה שבחסד כו'.

כשם שהיה רק ענן אחד בזכות אהרן, ואף על פי כן הם שבעת ימי סכות, שבעה מקיפים [אורות מקיפים], המתחלקים לחסד שבחסד, גבורה (ריסון) שבחסד וכו'.

4 והנה רנה זו היא בחיי גבורות דאימא שהיא האהבה מחמת ריחוק כי לפי הריחוק כך תגדל האהבה וההמשכה ממטה למעלה ביתר שאת להיות נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות כו'. ונפשי אויתיך בלילה.

כעת, שירה זו היא בחינת הגבורות (כוחות ריסון) של אימא (בינה), כלומר אהבה הנובעת מן הריחוק: ככל שהריחוק גדול יותר, כך האהבה וההמשכה מלמטה למעלה מתעצמות, בעוצמה רבה יותר, עד ש"נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות כו'", וכן "ונפשי אויתיך בלילה".

בלילה דוקא שלא שייך להיות מתאוה אא"כ [אלא אם כן] חסר לנפשו הדבר ההוא שמתאוה אליו והשגת ריחוק זה הוא מ"ש וצדקתך ירננו וזכר רב טובך יביעו. כי זכר והארה מרב טובך כו'.

"בלילה דוקא", שכן אי אפשר להתאוות אלא אם כן חסר לנפשו הדבר שהוא מתאוה אליו. והשגת הריחוק הזה היא מה שנאמר בפסוקים "וצדקתך ירננו" ו"זכר רב טובך יביעו", כי [זו] זכירה והארה מרוב טובך וכו'.

5 וכמה צמצומים עד שנמשך בבחי' צדק מלכותא קדישא. ואי לזאת נכספה וגם כלתה נפשם ובטלה לאווא"ס [לאור אין סוף] השוכן ומתלבש בבחינת מלי' כי אליו ולא למדותיו.

ו[יש] צמצומים רבים עד שהאור נמשך לבחינת צדק, המלכות הקדושה. לכן "נכספה וגם כלתה נפשם", ונפשם מתבטלת לאור אין סוף השוכן ומתלבש בבחינת מלכות; כי [הכיסופים הם] אליו ולא למדותיו.

רק שאין השגתם באור א"ס אלא כמה שנתלבש בבחי' מלי' להיות מלך שמו נקי עליהם שזהו חיותם וקיומם כו'.

אלא שהשגתם באור אין סוף היא רק כמה שמתלבש בבחינת מלכות: בכך שהוא מלך ושמו נקרא עליהם, שהרי זהו חיותם וקיומם וכו'.

6 ובזה יובן ענין רננא ברמשא מדת לילה שהמלי' כשירדת לבי"ע ובוקעת המסך כו' הנה מחמת ריחוקה כתיב אלקים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקוט כו'.

בכך יובן ענין "רננא ברמשא" (שירה בערב), מידת הלילה: כאשר מלכות יורדת לעולמות בריאה, יצירה ועשיה ובוקעת את המסך (המחיצה) וכו', הרי שמרוב ריחוקה נאמר: "אלקים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקוט".

ואזי היא בבחי' רינה וזמרה. וכמ"ש נתן זמירות בלילה. וזמרה זו היא התשוקה להתכלל למעלה מתרפקת על דודה כו'.

אז היא בבחינת רינה וזמרה, ככתוב: "נתן זמירות בלילה". זמרה זו היא הכמיהה להיכלל למעלה, "מתרפקת על דודה".

ולכן עבודת המלאכים ג"כ ברינה שהרי נמשכים מבחי' מלי ומלי דבריא הוא מקור וחיות המלאכים דבריא. ומלי דיצירה וכו'.

לכן גם עבודת המלאכים היא ברינה, שהרי הם נמשכים מבחינת המלכות: מלכות דבריא הוא המקור והחיות של מלאכי בריאה, ומלכות דיצירה וכו'.

אך המלאכים אין להם אלא בחי' רינה בלבד לפי שאין מקורם אלא בחי' מלי בלבד. משא"כ נש"י [נשמות ישראל] הם כלולים מכל הפרצופים (נעשה אדם בצלמנו) או"א [אבא ואימא] זו"נ [זעיר אנפין ונוקבא].

אבל למלאכים יש רק בחינת רינה בלבד, משום שמקורם הוא בחינת מלכות בלבד. לעומת זאת, נשמות ישראל כלולות מכל הפרצופים, ככתוב: "נעשה אדם בצלמנו" — אבא ואמא, ז"א ונוקבא.

ולכן יש להם ג"כ בחי' שמחה היא בחי' המשכה מלמעלה למטה בתומ"צ [בתורה ומצות] רמ"ח איברין דמלכא ט"ס [ט' ספירות] דז"א

לכן יש להן גם בחינת שמחה, שהיא בחינת המשכה מלמעלה למטה באמצעות התורה והמצוות: "רמ"ח איברין דמלכא", תשע הספירות של ז"א.

כי טפ"ט [ט' פעמים ט'] הם פ"א וג"פ [וג' פעמים] פ"א שבכל ספ"י [ספירה / ספירות] יש ג' כלים פנימי חיצון תיכון הם רמ"ג וה"ח [וה' חסדים] (דאימא) המגדילים הם רמ"ח.

כי תשע כפול תשע הם 81; ושלוש פעמים 81, שכן בכל ספירה יש שלושה כלים — פנימי, חיצון ותיכון — הם 243; ועם חמשת החסדים של אמא, המגדילים, הם 248.

והמשכה זו בז"א אורייתא מחכמה נפקת ושרשה למעלה מן החכמה תר"ך עמודי אור שבכתר היא גלגלתא ומו"ס [ומוחא סתימאה] דא"א.

המשכה זו היא בז"א: "אורייתא מחכמה נפקת", ושרשה למעלה מן החכמה — תר"ך עמודי אור שבכתר, שהוא גלגלתא ומו"ס דאריך אנפין.

וכל האורות נמשכין בז"א כל ארחות הוי"ה כו'. פי' ארחות להיות הוי"ה כו' הם בחי' תרי"ג ארחין מחיורתי כו'.

וכל האורות נמשכים בז"א: "כל ארחות הוי"ה וכו'. כלומר, "ארחות" שבהן הוי"ה נמשך וכו'; אלו הן בחינת תרי"ג ארחין מחיורתי וכו'.

ונשיי [ונשמות ישראל] הם המקבלים כל האורות הנמשכים [הנמשכים / הנמשכין] בז"א מלמעלה מעלה מכל הבחי' לפי שהם כלולים מהכל כו' כנ"ל. וזהו עבדו את ה' בשמחה להיות נמשך הוי"ה מלמעלה ממ"ט [מלמעלה למטה].

ונשמות ישראל הן המקבלות את כל האורות הנמשכים בז"א מן הדרגות הגבוהות ביותר, מפני שהן כלולות מכל, וכו', כפי שהוסבר לעיל. זהו [פירושו של] "עבדו את ה' בשמחה": שהוי"ה תימשך מלמעלה למטה.

אך מ"מ באו לפניו ברננה. שא"א לבא אל המלך דהיינו להתכלל ממטלמ"ע [ממטה למעלה] אלא בבחי' רננה ברמשא מדת לילה.

אך בכל זאת, "באו לפניו ברננה", שכן אי אפשר לבוא אל המלך, כלומר להיכלל בו מלמטה למעלה, אלא בבחינת רננה — "רננה ברמשא", מדת לילה.

וצדקתך ירננו בחי' צדק בלבד (שאינן העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] של התחתונים מגיע רק עד המל') "וצדקתך ירננו": בחינת צדק בלבד (שהרי העלאת מ"ן נוקבין [ימים נקביים] מצד התחתונים מגיעה רק עד המלכות).

אבל המשכה מלמעלה ממ"ט [מלמעלה למטה] (הוא עד"מ שיבא המלך לכאן) הנה מאליו וממילא נמשך אור א"ס שלמעלה מעלה והיו הדברים האלה אשר אנכי מי שאנכי מצוך כו':

אבל [כאשר יש] המשכה מלמעלה למטה (הרי זה, בדרך משל, כאילו המלך בא לכאן), אור אין סוף, שלמעלה מעלה, נמשך מאליו וממילא: "והיו הדברים האלה אשר אנכי מי שאנכי מצוך כו'".

7 ועתה נבא לביאור וטעם הפסוק הנה כשהמל' במקומה באצ"י היא נק' ציון. כי ציון מל' סימן וחותם לפי שאז היא מקבלת כל האורות שלמעלה [שלמעלה] ממש הנמשכים בז"א בבחי' יסוד דילה נקודת ציון כו'.

כעת נעבור לביאור הפסוק ולטעם שבו. כשהמלכות במקומה בעולם האצילות, היא נקראת "ציון", מלשון ציון — סימן וחותם, שכן אז היא מקבלת את כל האורות שמעליה ממש, הנמשכים בז"א, בבחינת היסוד שלה, "נקודת ציון" וכו'.

דהיינו בחי' תומ"צ [תורה ומצות]. כי עיקר בחי' מצוה הוא במל' שהרי על ידה בא לידי גילוי בפר"מ [בפועל ממש] כו' שביאור המצוה איך ומה היא הוא בז"א וקיום המצוה היא במל'.

כלומר, בחינת תורה ומצוות. שכן עיקר עניינה של מצווה הוא במלכות, שהרי דרכה היא באה לידי גילוי בפועל ממש וכו': ביאור המצווה — מה היא וכיצד היא נעשית — הוא בז"א, ואילו קיום המצווה הוא במלכות.

8 וכגון ענין קדש לי כל בכור שהביאור הוא ענין התלבשות חכמה כו'. והקיום בפו"מ [בפועל ממש] הוא ע"י קלף הגשמי והנחה על היד והראש כו'.

לדוגמה, עניין "קדש לי כל בכור": פירושו הוא עניין התלבשות החכמה וכו', וקיומו בפועל ממש נעשה באמצעות הקלף הגשמי והנחת התפילין על היד ועל הראש וכו'.

ולכן הוא בחי' ציון וחותם שנחקקים בה כל האורות עליונים בחי' חכמה שבקדש לי כל בכור כו' נמשך ע"י הקיום בפו"מ [בפועל ממש].

ולכן זו בחינת "ציון" ו"חותם", שבה נחקקים כל האורות העליונים: בחינת החכמה שב"קדש לי כל בכור" וכו' נמשכת באמצעות הקיום בפועל ממש.

וזהו ענין מצות צריכות כוונה שהמצוה היא הקיום בפו"מ [בפועל ממש] והכוונה הוא בחי' האורות עליונים הנמשכין כו' (וכשמקבלת כל האורות אזי היא בבחי' שמחה)

וזהו ענין "מצות צריכות כוונה": המצווה היא הקיום בפועל ממש, והכוונה היא בחינת האורות העליונים הנמשכים וכו'. (וכשהיא מקבלת את כל האורות, היא נמצאת במצב של שמחה.)

אך כשירדת לבי"ע (שהוא בבחי' רנה וזמירות כלילה רננא ברמשא כנ"ל) אזי נקי' בת ציון שאז היא יורדת ובוקעת המסך להתלבש בעי' [בשבעים] שרים כדי להכניעם כענין ומלכותו בכל משלה.

אבל כשהיא יורדת לעולמות בריאה, יצירה ועשיה (שהם בבחינת רינה וזמירות כלילה, "רננא ברמשא", כנ"ל), היא נקראת "בת ציון". אז היא יורדת ובוקעת את המסך כדי להתלבש בעי' שרים ולהכניעם, כענין "ומלכותו בכל משלה".

והנה עיקר ירידתה הוא בזמן הגלות גלו לאדום שכינה עמהם שאז הוא בבחי' דבור הנפרד מהקול.

והנה עיקר ירידתה הוא בזמן הגלות: "גלו לאדום שכינה עמהם", שאז היא בבחינת דבור הנפרד מהקול.

9 ועי"כ [ועל ידי כך] נפשי אויתיך בלילה בגלות ומתרפקת על דודה כו'.

על ידי כך מתקיים בגלות "נפשי אויתיך בלילה", והיא "מתרפקת על דודה" וכו'.

אבל בזמן בהמ"ק [בית המקדש] ותרב חכמת שלמה דקיימא סיהרא באשלמותא. לא היתה המלכות יורדת בעצמה לבי"ע לברר כו' רק הבירורין נעשו ע"י ישראל בקרבנות שהיה העשן כו'. והקרבנות היו אשה ריח ניחוח כו' ונעשה יחוד עליון באצילות.

אבל בזמן בית המקדש, "ותרב חכמת שלמה", כאשר "דקיימא סיהרא באשלמותא", המלכות לא ירדה בעצמה לעולמות בריאה, יצירה ועשיה כדי לברר כו'; אלא הבירורים נעשו על ידי ישראל באמצעות הקרבנות, שבהם היה העשן כו'. הקרבנות היו "אשה ריח ניחוח" כו', ועל ידם נעשה יחוד עליון באצילות.

וממילא היו מוכנעים וכפופים להקדושה כו'. ותמיד היו מיחדים השכינה למעלה כו'. ולכן לא נק' בת ציון אלא בזמן הגלות.

ממילא הם [הכוחות שמחוץ לקדושה] היו נכנעים וכפופים לקדושה כו'. והם [ישראל] היו מייחדים תמיד את השכינה למעלה כו'. לכן היא נקראת "בת ציון" רק בזמן הגלות.

וע"כ בא הנביא לנחם שאעפ"כ [שאף על פי כן] לע"ל [לעתיד לבוא] תהי' [תהיה] רני ושמחי (ולא עוד אלא שתתעלה בעילוי רב עד שתהיה בבי' הבחינות יחד).

לכן בא הנביא לנחם: למרות זאת, לעתיד לבוא יהיה "רני ושמחי" (ולא זו בלבד, אלא שהיא תתעלה למעלה גדולה, עד שתהיה בשתי הבחינות יחד).

והענין כי הנה יש אתעדל"ע [אתערותא דלעילא] גם בלא אתעדל"ת [אתערותא דלתתא]. למעני למעני אעשה שהרי אתעדל"ת [אתערותא דלתתא] הוא בפסוד"ז [בפסוקי דזמרה] וק"ש [וקריאת שמע] כו' ויש המשכת המצות קודם לכן כמו טלית כו'.

הענין הוא שאכן יש אתערותא דלעילא גם בלי אתערותא דלתתא: "למעני למעני אעשה [זאת]". שהרי אתערותא דלתתא היא בפסוקי דזמרה ובקריאת שמע כו', ויש המשכת המצות קודם לכן, כמו טלית כו'.

רק שההפרש הוא שאינו יורד ונמשך מלמעלה אלא בבחי' חיצוניות. אבל בבחי' פנימיות באו לפניו. לפניו היינו פנימית ברננה דייקא.

אלא שההבדל הוא שהמשכה יורדת ונמשכת מלמעלה רק בבחינת חיצוניות. אבל בבחינת פנימיות נאמר: "באו לפניו"; "לפניו" פירושו הפנימיות; "ברננה" דווקא.

10 ולע"ל [ולעתיד לבוא] הנני בא ושכנתי בתוכך ממש. והיינו בחיי נאם ה' בחיי דבור כענין שכינה מדברת מתוך גרונו של משה.

ולעתיד לבוא, "הנני בא ושכנתי בתוכך" ממש. זוהי בחינת "נאם ה'" (נָאָם, אמירה), בחינת הדיבור, כמו "שכינה מדברת מתוך גרונו של משה" (הנוכחות האלוהית).

וכענין ונתתי מטר ארצכם כו'. ונתתי עשב כו' שאומר כל אדם בקי"ש [בקריאת שמע] ע"י שבא לבחי' מסי"ג [מסירות נפש] באחד ובכל מאדך הרי נעשה ודברי אשר שמתי בפ"ך כו'.

וכמו ב"ונתתי מטר ארצכם כו'", "ונתתי עשב כו'", שאומר כל אדם בקריאת שמע. כשאדם מגיע לבחינת מסירות נפש ב"אחד" וב"בכל מאדך", מתקיים "ודברי אשר שמתי בפ"ך כו'".

11 ועז"נ [ועל זה נאמר] האלהים יעננו בקול בקולו ש"מ [של משה] כו'. הנני בא מלמעלה למטה מאתעדל"ע [מאתערותא דלעילא] הנני אני בעצמי למעלה מעלה.

על כך נאמר: "האלהים יעננו בקול" — בקולו של משה, וכו'. "הנני בא": מלמעלה למטה, מתוך אתערותא דלעילא. "הנני" — אני עצמי, למעלה מעלה.

ישכיל עבדי ירום ונשא וגבה מאד. דהיינו מפנימית עתיק שהיא פנימית א"א כו' שם יהי' [יהיה] מעלת משיח כו'.

"ישכיל עבדי ירום ונשא וגבה מאד". כלומר, מתוך הפנימיות של עתיק, שהיא הפנימיות של אריך אנפין, וכו'; שם תהיה מעלתו של משיח, וכו'.

12 ועי"ז ולציון יאמר איש ואיש יולד בה איש סתם. אשה מזרעת תחלה יולדת זכר. ואיש המשכה בוי"ו מאיש העליון כו'.

על ידי כך: "ולציון יאמר איש ואיש יולד בה". "איש" סתם: "אשה מזרעת תחלה יולדת זכר". ו"ואיש" הוא המשכה באמצעות [האות] ו' מ"איש" העליון וכו'.

כי והוא יכוננה עליון דהיינו כי ונחה עליו רוח ה' כו'. והריחו כו'. חוטמא דפרדשקין כו'.

כי "והוא יכוננה עליון", כלומר "ונחה עליו רוח ה'" וכו', "והריחו" וכו', "חוטמא דפרדשקין" וכו'.

ולפי שהוא יכוננה עליון לפיכך יהי [יהיה] הכל בחינת איש. איש ואיש יולד כו'. ולכן תהי [תהיה] רנה ושמחה אפי' [אפילו] בת ציון בחי' שנק' בת.

ומכיון ש"והוא יכוננה עליון", לכן הכול יהיה בבחינת "איש": "איש ואיש יולד" וכו'. לכן תהיה רינה ושמחה גם כ"בת ציון", הבחינה הנקראת "בת".

איש מזריע תחלה יולדת בת נקבה (שבחינת בת שמקבלת מאתעדל"ע [מאתערותא דלעילא] תתעלה מאד שתקבל מאתעדל"ע [מאתערותא דלעילא] העליונה כי והוא יכוננה עליון כו' כנ"ל).

"איש מזריע תחלה יולדת בת נקבה". (בחינת "בת", המקבלת מאתערותא דלעילא (התעוררות מלמעלה), תתעלה מאוד, כך שתקבל מאתערותא דלעילא העליונה, כי "והוא יכוננה עליון" וכו', כנ"ל).

וע"כ תהי [תהיה] רני ושמחי ביחד שהן בחי' העלאה והמשכה בבחי' אי' שגם בבחי' שמחה היא ההמשכה שמלמעלה תהי [תהיה] רנה כו').

ולכן יהיו "רני ושמחי" יחד — בחינות העלאה והמשכה שהן בחינה אחת; שגם בבחינת השמחה, שהיא ההמשכה מלמעלה, תהיה רינה וכו'.

וזהו ענין נ"ח שמצותה על פתח הבית מבחוץ ברה"ר [ברשות הרבים]. כי הפתח הוא פתחו לי שערי צדק וצדקתך ירננו ומחוץ לפתח הוא ביי"ע והדליקו נרות בחצרות קדשך כו'.

וזהו ענין נר חנוכה, שמצוותו בפתח הבית מבחוץ, ברשות הרבים. כי הפתח הוא "פתחו לי שערי צדק" ו"וצדקתך ירננו", ומחוץ לפתח נמצאים עולמות בריאה, יצירה ועשיה: "והדליקו נרות בחצרות קדשך כו'".

ואפי' [ואפילו] ברה"ר [ברשות הרבים] כו'. ושם ממשיכין הנ"ח שהוא ענין יחוד אור ושמן ופתילה וגוונין שבאור פנימיים ומקיפים כו' הכל ממשיכים גם למטה מטה והיינו בחי' אתעדל"ע [אתערותא דלעילא] בלבד:

ואפילו ברשות הרבים כו'. ושם ממשיכים את נר חנוכה, שהוא ענין ייחוד האור, השמן והפתילה, והגוונים שבאור — פנימיים ומקיפים וכו'; את הכול ממשיכים גם למטה מטה. וזהו בחינת אתערותא דלעילא בלבד.

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Torah Ohr: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY-NC 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. בתי כנסת, מוסדות חינוך ומפעלים ללא כוונת רווח רשאים להעתיק, להדפיס ולהפיץ אותה בחופשיות, ולבקש תרומות לכיסוי עלות ההדפסה; אסור למכור אותה לעולם. יש לציין את הוצאת קה"ת ואת <https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/> ואת [likuteitorah.com](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של [likuteitorah.com](https://www.likuteitorah.com) בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: [/likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha](https://www.likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha) (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיום חגיגי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל-Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © [likuteitorah.com](https://www.likuteitorah.com)

מתוך [/likuteitorah.com/he/torah-ohr/mikeitz/10/](https://www.likuteitorah.com/he/torah-ohr/mikeitz/10/)

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק